

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **Ing. Mgr. Bc. J. N.**, zast. Mgr. Kateřinou Odehnalovou advokátkou se sídlem Vinohrady 794/45, 639 00 Brno, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 10. 3. 2014, č. j. 12674-3/2014-900000-304.1, sp. zn. 82143/2013-530000-12,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

Rozhodnutím Celního úřadu pro Jihomoravský kraj ze dne 11. 12. 2013, č. j. 82143-9/2013-530000-12, sp. zn. 82143/2013-530000-12 (dále též „správní orgán I. stupně“) byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 42a odst. 2 písm. b) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), kterého se dopustil tím, že dne 25. 4. 2013 v době od 12:45 do 13:00 hodin jako řidič motorového vozidla tovární značky Porsche, registrační značky:

4B4 7529, užil zpoplatněnou pozemní komunikaci – dálnici D1 v úseku 104 kilometru ve směru jízdy na Prahu, aniž by měl přilepen v souladu s prováděcím předpisem, tj. ust. § 2 odst. 4 vyhlášky č. 435/2012 Sb., o užívání pozemních komunikací zpoplatněných časovým poplatkem a o změně vyhlášky č. 527/2000 Sb., o užívání zpoplatněných pozemních komunikací a o změně vyhlášky Ministerstva dopravy a spojů č. 104/1997 Sb., kterou se provádí zákon o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „vyhláška“) určený díl kuponu celou plochou na viditelném místě prokazující úhradu časového poplatku v odpovídající hodnotě (pozn. izolepou připevněn na čelním skle I. díl dálničního kupónu s údajem o registrační značce vozidla obráceně – prohozen rub a líc), čímž porušil povinnost danou ust. § 21e odst. 1 písm. a) zákona o pozemních komunikacích. Za uvedený přestupek mu byla uložena sankce pokuty ve výši 1.000 Kč.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 3. 2014, č. j. 12674-3/2014-900000-304.1, sp. zn. 82143/2013-530000-12 bylo odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 11. 12. 2013 zamítnuto a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

V žalobě ze dne 20. 5. 2014 doručené krajskému soudu v Brně dne 22. 5. 2014 žalobce stručně rekapituloval předmětnou právní věc. V žalobních bodech argumentoval, že s jím uplatněnými odvolacími námitkami se žalovaný vypořádal buď nesprávně, nebo zcela nedostatečně, čímž rozhodnutí zatížil vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodu. Neztotožnil se především s tím, jakým způsobem se správní orgány vypořádaly s jeho námitkou nezákonného jednání příslušných policistů, nezdůvodnily neprovedení důkazu jejich výslechem, zejména vzhledem k nevěrohodnosti úředních záznamů.

Nesouhlasil ani se závěry týkající se překážky věci pravomocně rozhodnuté. Uvedl, že policisté s ním nesprávně vylepenou dálniční známku projednali, podané vysvětlení jim stačilo, upustili od potrestání formou blokové pokuty a začali s ním projednávat jiný přestupek. Naopak jej ujistili, že uvedený skutek (nesprávně vylepená dálniční známka) nebudou oznamovat, což v něm prokazatelně založilo legitimní očekávání, že tento přestupek či skutek byl vyřešen formálně a v souladu se zákonem domluvou. Následné znovuotevření dané věci je tak přinejmenším porušením základního principu právní jistoty. Může se jednat i o překážku věci pravomocně rozhodnuté, dosavadní argumentace správních orgánů tuto domněnku jednoznačně nepotvrzuje ani nevyvrací.

Ohledně způsobu vylepení dálniční známky na čelní sklo vozidla se žalovaný žádným způsobem nevyrovnal s jeho odvolací námitkou. Uvedl, že obecně lze sice souhlasit, že účelový výklad zákona má přednost před textovým výkladem, nicméně pokud účel zákona prokazatelně porušen nebyl a navíc zde figurují neopomenutelné ústavně právní zásady, o nichž se zmínil v bodě 3 odvolání, pak nemůže být považována za přestupek skutečnost, že vylepil dálniční známku na sklo vozidla jinak, než si správní orgány vyložily. Rozhodnutí argumentuje i fiktivním uhrazením časového zpoplatnění, což je v daném případě zcela nepřipadné, protože se neprokázalo užívání více vozidel s jednou dálniční známkou, ale pouze užívání vozidla s dočasně „nesprávně“ vylepenou dálniční známkou z důvodu plánované výměny registrační značky vozidla. Rovněž vypořádání žalovaného s námitkou obdobného řízení v roce 2012 až 2013 je zcela irelevantní, neboť primárním důvodem zastavení řízení byla skutečnost, že policisté oznámili nesprávné připevnění dálniční známky přes skutečnost, že jeho vozidlo zastavili ve městě Jihlava a nikoli na dálnici. Věc byla ke dni 3. 6. 2013 prekludovaná.

Dále namítl, že s porušením zásady legitimního očekávání se žalovaný vyrovnal zcela nedostatečným způsobem. Upozornil na nesprávný postup, kdy v napadeném rozhodnutí se objevily zásadní skutečnosti, které s ním v řízení ani při ústním jednání, správní orgán neprobíral. V tomto směru lze se žalovaným souhlasit pouze do té míry, že zdůvodnění právní kvalifikace, vyhodnocení důkazů, správní uvážení a odůvodnění výše sankce je právě úlohou rozhodnutí.

K otázce hodnocení materiálních znaků přestupku odkázal na argumentaci obsaženou v bodě 4 jeho odvolání. Tvzení o porušení obecného zájmu je zcela zavádějící, neboť ne každé porušení zákona je automaticky přestupkem a podle ustálené judikatury českých soudů musí správní orgán v každém konkrétním případě zkoumat naplnění materiální stránky přestupku. V této souvislosti poukázal na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které je obligatorní povinností správního orgánu zkoumat materiální znak přestupku. Samotné porušení zákona (naplnění formálního znaku přestupku) samo o sobě nevede ke vzniku nebezpečí (naplnění materiálního znaku přestupku), neboť k tomu vedou až další okolnosti.

Rovněž i vypořádání s námitkou stanovení výše sankce a povinnosti uhrazení nákladů řízení považoval za nedostačující. Žalovaný se nevyrovnal s námitkou, proč řidiči jedoucí po dálnici zcela bez dálniční známky jsou v blokovém řízení trestáni prokazatelně většinou sankcí 500 Kč, přičemž jemu hrozí, za pouhé „nesprávné“ připevnění dálniční známky, celková sankce 2.000 Kč, kdy navíc v jeho případě mu nebylo umožněno danou věc vyřešit v blokovém řízení a celá věc byla do správního řízení postoupena zřejmě nezákonně.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti pokládal napadené rozhodnutí žalovaného za nezákonné. Navrhl proto, aby rozhodnutí obou správních orgánů byla zrušena.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 7. 8. 2014 poukázal na to, že žalobní důvody uvedené pod body II. až VII. jsou identické s důvody odvolacími a rovněž s důvody uvedenými žalobcem v podnětu ke zkrácenému přezkumnému řízení zaevidovanému pod č. j. 12674-9/2014-900000-30 dne 5. 5. 2014. Odkázal proto v plné rozsahu na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a stanovisko k postoupenému podnětu k přezkumnému řízení na Ministerstvo financí ČR. V prvoinstančním rozhodnutí je dostatečným způsobem popsán zjištěný skutkový stav, vypořádání se s připomínkami a vyjádřením žalobce v průběhu prvoinstančního správního řízení, je uveden právní rámec upravující označení vozidla prokazující časové zpoplatnění při užití příslušné komunikace, rozbor dané skutkové podstaty zjištěného přestupku, jeho právní kvalifikace a správní uvážení při určení výše pokuty. Žalovaný se v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí s právním posouzením dané věci a obsahem prvoinstančního rozhodnutí ztotožnil, odmítl, že by se oba správní orgány nezabývaly skutečnostmi uvedenými v bodech III. až VII. žaloby. Žalobní námitka ohledně namítané nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů (nevyslechnutí navržených svědků, překážka věci pravomocně rozhoduté) byla již odmítnuta i Ministerstvem financí v souvislosti s posouzením podnětu žalobce k provedení přezkumného řízení, kdy ministerstvo dospělo k závěru: „..., že je nutné rozhodnutí prvoinstančního orgánu posuzovat v celém kontextu s tím, že výše uvedené skutečnosti, tj. proč správce daně nepřistoupil na provedení svědeckých výpovědí, jakým důkazům přihlédl a jaké důkazy považoval za dostačující, se správce daně vyjádřil v souvislosti s osvětlením materiálního znaku daného přestupku (str. 5 a 6 prvoinstančního rozhodnutí).“ S přihlédnutím k výše uvedenému žalovaný hodnotil žalobu jako nedůvodnou, navrhl proto, aby byla zamítnuta.

V replice doručené Krajskému soudu v Brně dne 14. 10. 2014 vyslovil žalobce nesouhlas s tvrzením žalovaného, že žalobní důvody jsou téměř identické s důvody odvolacími. Trval na svém názoru, že žalovaný všechny jeho relevantní námitky nevypořádal (odkaz na bod 4 a 5 jeho odvolání). Dále konstatoval, že součástí přestupkového řízení je i domluva, tzn., že udělil-li mu policista domluvu a uvedený přestupek dále již neprojednával, navíc výslovně na místě potvrdil, že takto vyřešený přestupek nebude oznamovat správnímu orgánu, pak oznámení takového přestupku je závažným zásahem do jeho základních práv. Na celé věci nic nemění fakt, že jeho podnět k prošetření zamítl Policejní prezident ČR, Ministr vnitra ČR i Veřejný ochránce práv ČR. Ačkoliv opakovaně navrhoval výpověď přítomného svědka k celému blokovému řízení, výpověď obou policistů, zhlédnutí všech dostupných záznamů (kamera v policejním voze, kamery na dálnici D1, záznamy lokalizace mobilního telefonu jeho i policistů, atd.), nebyly tyto důkazy provedeny, pravděpodobně z obavy, že by tak byla prokázána nezákonnost jednání policistů. Na žalobě trval v plném rozsahu.

Jednání ve věci proběhlo dne 11. 6. 2015. Z výpovědi žalobce i stanoviska jeho právní zástupkyně vyplynulo, že dne 25. 4. 2013 na dálnici D1 směrem na Prahu se měl žalobce dopustit několika protiprávních jednání, v podstatě se jednalo o podezření ze 3 přestupků, z toho přestupku spočívajícího v neumístění ve vozidle nebo na vozidle na místě stanoveném prováděcím předpisem, řádným způsobem, elektrického kupónu. Žalobce je řidič, který najel zhruba 800 000 km bez nehody, nemá záznam v rejstříku trestů. S ohledem na přístup policistů byl přesvědčen, že popisované jeho jednání, bylo s ním vyřešeno domluvou, nejednalo se o „závadné“ jednání. Nerozporoval, že dálniční známku připevnil izolepou, oba kupóny vyplnil tužkou, činil tak však z důvodu následné výměny registrační známky vozidla. Právní zástupkyně žalobce vymezila nezákonnost napadeného rozhodnutí v souladu s žalobními námitkami. Žalobce z důvodu špatné čitelnosti jeho vysvětlení z jednání, která měla znaky přestupků, přečetl při soudním jednání text s ním sepsaného úředního záznamu ze dne 25. 4. 2013 vztahujícího se k porušení předpisů proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, nikoli však ve věci podezření z přestupku dle ust. § 42a zákona o pozemních komunikacích.

Zástupce žalovaného setrval shodně s písemným vyjádřením na řádně zjištěném skutkovém stavu věci, dokazování bylo provedeno v souladu se zákonem, žalobce byl řádně poučen o svých právech a povinnostech dle uvedených ustanovení správního řádu (srov. protokol o ústním jednání ze dne 12. 11. 2013), k procesnímu pochybení nedošlo. Protiprávnost jeho jednání byla potvrzena fotograficky, vyvrátil možnost řešení situace tzv. domluvou.

Ve správním spise je založeno oznámení přestupku Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Kraje vysočina, odbor služby Dopravní policie, Dálniční oddělení Velký Beranov, čj. KR PJ-42021-1/PŘ-2013-160041, úřední záznam prap. J. Ch. ze dne 15. 5. 2013 popisující skutkový děj ze dne 25. 4. 2013, kdy hlídka policie ČR vykonávala silniční dohled na dálnici D1 a monitorovala bezpečnost a plynulost silničního provozu na exitu dálnice v km 119 ve směru jízdy na Asi v 12:45 hodin projelo kolem hlídky osobní vozidlo tovární značky, registrační značky po dálnici ve směru jízdy na Prahu, kdy řidič tohoto vozidla užil k jízdě odstavný pruh a následně i navazující připojovací pruh exitu dálnice D1 v km 119 ve směru na Prahu, kdy po předjetí osobních a nákladních vozidel jedoucích v pravém a levém jízdním pruhu, se zařadil přes pravý jízdní pruh do levého jízdního pruhu a pokračoval ve směru na Prahu. Hlídka PČR – D527 monitorující provoz na uvedeném exitu zaznamenala toto protiprávní a nebezpečné jednání (nebezpečí spočívající zejména ve vysoké

rychlosti výše uvedeného vozidla a jeho napojení z odstavného pruhu do připojovacího pruhu) a následovala uvedené vozidlo. Vzhledem k hustotě provozu hlídka dojela vozidlo v km 107 ve směru jízdy na Prahu, provedla měření nahrávacím měřicím zařízením Pol. Cam instalovaném ve služebním vozidle. V místě, kde je zákonem stanoven rychlostní limit 130 km/hod. byla uvedenému vozidlu naměřena rychlost 149 km/hod. Jako řidič byl ztotožněn žalobce, byla provedena dechová zkouška s negativním výsledkem. Ve vozidle cestoval spolujedoucí R. N.

Další kontrolou bylo zjištěno, že na vozidle není předepsaným způsobem vylepena dálniční známka - známka byla přilepena průhlednou lepicí páskou, kdy byl přehozen rub a líc dálniční známky. Rovněž bylo zjištěno, že na dálniční známce je vepsána registrační značka neshodující se s registrační značkou uvedeného vozidla a na druhém dílu dálniční známky je vypsána registrační značka, rovněž neshodující se s registrační značkou uvedeného vozidla. Řidič nesouhlasil s naměřenou rychlostí, ke špatně nalepené dálniční známce a ke skutečnosti, že mu nesouhlasí údaje, o registrační značce uvedl, že měnil registrační značku. Dále je ve správním spise založena fotodokumentace potvrzující, že dálniční známka je nalepena obráceně, je přehozen rub a líc a je přilepena průhlednou lepicí páskou. Dne 12. 11. 2013 proběhlo ústní jednání, při kterém byl vyslechnut žalobce, který podal i písemné vyjádření k ústnímu jednání datované dnem 27. 11. 2013. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 11. 12. 2013 č. j. 82143-9/2013-530000-12, sp. zn. 82143/2013-530000-12 bylo rozhodnuto o vině a sankci žalobce tak, jak uvedeno v odůvodnění tohoto soudního rozhodnutí. Dne 22. 1. 2014 podal žalobce odvolání, žalovaný ve věci rozhodl dne 10. 3. 2014, č. j. 12674-3/2014-900000-304.1, sp. zn. 82143/2013-530000-12, rozhodnutí je předmětem soudního přezkumu.

Dále se ve spise nachází podnět ve věci č. j. KRPJ-42021/PŘ-2013-160041 ze dne 26. 11. 2013 podaný žalobcem ke Generální inspekci bezpečnostních sborů (dále jen „GIBS“). Dne 5. 5. 2014 podal podnět ke zkrácenému přezkumnému řízení ve věci č. j. 12674-3/2014-900000-304.1 ke Generálnímu ředitelství cel (dále jen „GŘC“). Dne 30. 1. 2014 vydalo Krajské ředitelství policie Kraje Vysočina ve věci č. j. KRPJ-126979-11/ČJ-2013-160066-SBA vyrozumění adresované žalobci, jímž sděluje, že podnět v jeho věci adresovaný GIBS týkající se nesouhlasu s postupem příslušníků Policie ČR na dálnici D1 dne 25. 4. 2013 byl postoupen tomuto orgánu BS. Při prošetřování uváděných skutečností byl prostudován spisový materiál č. j. KRPJ-42021/PŘ-2013-160041, bylo vyžádáno vyjádření dotčených policistů. Ověřované skutečnosti se vztahovaly ke kontrole prováděné dne 25. 4. 2013 na exitu dálnice D1 v km 119 vztahující se k projednání nejzávažnějšího přestupku (předjíždění vozidla na dálnici odstavným a připojovacím pruhem). Uvedený přestupek nebylo možno vyřešit v blokovém řízení a ani domluvou. Proto se policisté na místě nemohli spokojit s žalobcovým vysvětlením k okolnostem případu a celý skutkový děj včetně dalších dvou podezření z přestupků uvedli do oznámení o přestupku. Po poučení se k jednotlivým přestupkům žalobce písemně vyjádřil. Tím, že policisté nevyhověli žalobcovu požadavku a nenapsali své vyjádření k celé věci do sepsaného oznámení o přestupku, neporušili žádné zákonné normy a interní předpisy. Neochota nebo schválnost ze strany policistů se prošetřením stížnosti neprokázala. Na základě všech výsledků z prošetření byla „stížnost“ shledána jako nedůvodná. Dále je ve spise evidovaná žádost žalobce o prošetření způsobu vyřízení podnětu (stížnosti) ve věci č. j. KRPJ-126979-11/ČJ-2013-160066-S-BA ze dne 4. 3. 2014 adresované Policejnímu prezidiu ČR – OVK Praha 7 týkající se nesouhlasu žalobce s postoupením jeho podnětu z GIBS na KŘ – PČR Vysočina, formálnímu přejmenování podnětu na stížnost.

Ve správním spise je založeno usnesení Celního úřadu pro Jihomoravský kraj ze dne 21. 8. 2013, č. j. 5075-3/2013-53000-11, sp. zn. 41711/2012-016200-021, jímž bylo zastaveno řízení ve věci žalobcova přestupku dle ust. § 42a odst. 2 písm. a) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, kterého se měl žalobce dopustit dne 2. 6. 2012. Zastavení řízení bylo odůvodněno ust. § 76 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 sb., o přestupcích ve znění pozdějších předpisů.

II.

Posouzení věci Krajským soudem v Brně:

Žaloba byla podána včas (ust. § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (ust. § 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (ust. § 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející vydání rozhodnutí, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 s.ř.s.).

Soud není oprávněn prolomit pravidlo stanovené v ust. § 75 odst. 1 s.ř.s. K přezkumu správního rozhodnutí přistupuje jednak v mezích žalobních bodů, jednak zkoumá, zda došlo ke zkrácení subjektivních práv žalobce a jakých práv konkrétně. Zjistí-li pochybení, zvažuje, zda následkem bylo vydání nezákonného správního rozhodnutí. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že o spáchání přestupku bylo ze strany správního orgánu pravomocně rozhodnuto. Řízení před správním orgánem není pokračováním správního řízení. Soud nerozhoduje, zda žalobce spáchal přestupek, ale v závislosti na žalobních námitkách posuzuje zákonnost napadeného rozhodnutí. Soudní řízení je zahajováno na návrh žalobce, na kterém je, aby uvedl veškeré důvody, pro které shledává napadené rozhodnutí nezákonné. Žalobce nese břemeno tvrzení a je na něm, zda zpochybní napadené rozhodnutí, mj. tím, že případně uvede vlastní verzi události. Optikou těchto názorů nahlížel soud i na souzenou věc. Jak vyplývá z rozsudku NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Az 47/2003-48, www.nssoud.cz, „v otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (prejud. III ÚS 101/95)“. Pro úplnost lze dále odkázat i na rozsudek NSS ze dne 25. 11. 2013, sp. zn. 7 A 82/2002 Sb., www.nssoud.cz, dle kterého: „dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou váhu, kterým důkazům mají přikládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, která je předmětem dokazování. Dokazování ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů. Povinností správního orgánu je zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Správní orgán je tedy povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, avšak pouze ve vztahu k předmětu dokazování, tj. k určitému skutku; skutečnosti, které stojí vně předmětu dokazování, nezjišťuje, neboť nemají pro rozhodnutí věci význam. V některých

případech bude nezbytné, aby správní orgán obstaral a posléze provedl řadu důkazů, jindy bude určitý skutek bezpečně prokázán na základě důkazního prostředku jediného.“ V této souvislosti soud dále odkazuje na ustálenou judikaturu NSS, sice rozsudek ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008, www.nssoud.cz, dle kterého „funkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost...“

Ve věci je třeba předně zdůraznit, že předmětem soudního přezkumu bylo posouzení správnosti postupu správních orgánů ve věci přestupku dle ust. § 42a odst. 2 písm. b) zákona o pozemních komunikacích ve spojení s ust. § 21e odst. 1 písm. a) citovaného zákona.

Podle ust. § 42a odst. 2 písm. b) zákona o pozemních komunikacích řidič vozidla v systému časového zpoplatnění se dopustí přestupku tím, že v rozporu s ust. § 21e neumístí ve vozidle nebo na vozidle na místě stanoveném prováděcím právním předpisem elektronický kupón.

Podle ust. § 21e odst. 1 písm. a) citovaného zákona řidič vozidla v systému časového zpoplatnění je povinen uhradit časový poplatek a přilepit prováděcím předpisem určený díl kupónu prokazující úhradu časového poplatku celou plochou na viditelném místě ve vozidle.

Dle ust. § 2 odst. 4 vyhlášky č. 435/2012 Sb., o užívání pozemních komunikací, zpoplatněných časovým poplatkem, první díl kupónu musí být nalepen přímo na vnitřní straně čirého skla předního okna motorového vozidla nebo prvního motorového vozidla v jízdní soupravě na pravém dolním okraji tak, aby výhled řidiče z vozidla byl co nejméně omezen a kupón byl dobře viditelný z vnější strany vozidla.

Podle ust. § 6 odst. 1 citované vyhlášky údaj o registrační značce se vyplní na obou dílech kupónu v místech k tomu určených. Údaj se vyplní čitelně tak, aby nebyl běžným způsobem odstranitelný.

Podle ust. § 6 odst. 2 citované vyhlášky případná změna registrační značky vozidla nemá vliv na platnost kupónu.

V daném případě bylo prokázáno, byť žalobce před užitím zpoplatněné komunikace zaplatil časový poplatek, což bylo potvrzeno platným dvoudílným kupónem, že dálniční kupón nebyl nalepen předepsaným způsobem v souladu s citovanými právními ustanoveními. Při kontrole ze strany Policie ČR dne 25. 4. 2013 bylo zjištěno, že první díl kupónu byl nalepen izolepou na čelním skle vozidla, a to nikoli celou plochou na viditelném místě ve vozidle, takže ust. § 21e odst. 1 písm. a) zákona o pozemních komunikacích, nebylo doloženo. Navíc, oba díly kupónu byly vyplněny obyčejnou tužkou, což potvrdil i žalobce ve výpovědi ze dne 12. 11. 2013 s tím, že tak činil z důvodu plánované změny registrační značky (srov. ust. § 6 odst. 2 vyhlášky č. 435/2012 Sb.).

Krajský soud se zabýval námitkami žalobce, podle nichž správní orgány nezjistily dostatečně skutkový stav věci, zpochybnil věrohodnost úředních záznamů, navrhl doplnění řízení výsledkem svědků (tj. policistů a spolujezdce).

Ve světle výše uvedeného soud o žalobních námitkách uvážil takto:

1) Neprovedený důkaz výsledkem zasahujících policistů

Správní orgán v dané věci vycházel z písemných podkladů, ačkoliv žalobce navrhl výslech policistů a zpochybnil úřední záznamy.

Úřední záznam jako jednostranný úkon správního orgánu slouží jako podklad k úvaze, zda osoba, která vysvětlení poskytla, má být vyslechnuta jako svědek. Jedná se tudíž spíše o jakousi předběžnou informaci o věci, která slouží správnímu orgánu ke zvážení dalšího postupu. Provedení výslechu zasahujících policistů vzhledem k povaze věci však žalovaný nepokládal za žádoucí, argumentoval, že jednání žalobce bylo zdokumentováno nezpochybnitelným způsobem (fotografie umístění dálničního kupónu na vozidle žalobce). Výslech zasahujících policistů byl proto nadbytečný.

K tomu zdejší soud uvádí následující:

Povinnost zjišťovat skutkový stav stran skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku, leží vždy na správním orgánu. Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (*in dubio pro reo*). Povinnost prokázat přestupek obviněnému má správní orgán. Obviněnému stačí k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, rozumná pochybnost o otázkze, zda se deliktního jednání nedopustil (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, čj. 5 As 126/2011 – 68, bod 18, www.nssoud.cz).

Obecný požadavek na souladnost přestupkového řízení s limity ústavněprávními a mezinárodními však neopravňuje k tomu, aby u ustanovení upravujících procesní náležitosti přestupkového řízení byl použit takový výklad, který by fakticky bránil efektivnímu postupu. Jinými slovy řečeno, interpretace omezujících pravidel procesu ve správním trestání nemůže být natolik extenzivní, aby ve svých důsledcích znemožnila účinný postih za protiprávní jednání. V možnosti nabízet důkazy a uplatnit prostředky ke své obraně je tak zapotřebí primárně vidět (v souladu s nálezem ÚS ze dne 30. 5. 2000, sp. zn. I ÚS 533/98, N 81/18 SbNU 197) právo osoby, proti níž se řízení vede, a nikoliv povinnost správních orgánů. Uvede-li obviněný v řízení tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne jejich prokázání důkazy, je správní orgán povinen se řádně vypořádat jak s těmito tvrzeními, tak i s nabízenými důkazy. To samozřejmě neznamená, že musí všechna tvrzení prověřit a nabízené důkazy provést. Pokud to však neučiní, musí svůj závěr přezkoumatelným způsobem vysvětlit. V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (ust. § 3 správního řádu) (viz body 20, 22 cit. usnesení č. j. 5 As 126/2011-68).

Žalobce navrhl v odvolání provést důkaz výsledkem svědků, zasahujících policistů a spolujezdce R. N. Argumentoval především tím, že ve spise není založen žádný použitelný a věrohodný důkaz a že takovým důkazem není ani úřední záznam. Žalovaný navržený důkaz neprovedl. Toto neprovedení ve svém rozhodnutí odůvodnil tak, že provedení těchto důkazů by bylo zcela nadbytečné a nevedlo by k žádnému novému zjištění. Přitom odkázal na dokumentaci založenou ve správním spise, především na fotografie z místa kontroly, oznámení přestupku č. j. KRPJ-42021/PŘ-2013-160041, úřední záznam č. j. KRPL-42021-1/PŘ-2013-160041, oznámení přestupku č. j. KRPL-42021-4/PŘ-2013-1600-41, výpis z centrálního registru vozidel ze dne 27. 8. 2013 a dále výpověď účastníka řízení do protokolu č. j. 82143-6/2013-530000-12.

Krajský soud v Brně předně zdůrazňuje, že žalovaný se ve svém rozhodnutí dostatečně vypořádal s žalobcovým návrhem na provedení dodatečných důkazů. Žalobce svými tvrzeními nevznesl do soudního přezkumu důvodné pochybnosti o okolnostech spáchání přestupku. Ze spisu plynou jasné důkazy, že užil dne 25. 4. 2013 na dálnici D1 ve směru na Prahu předmětné vozidlo, které na čelním skle mělo obráceně (prohozen rub a líc) izolepou vylepen 1. díl dálničního kupónu IC 173955 s údajem o reg. zn. vozidla, že na zadní straně 2. dílu dálničního kupónu IC 173 955 byla uvedena reg. zn. a že řidičem vozidla byl účastník řízení. Není proto jasné, co by vlastně výsledk policistů a svědka Radvana Nováčka mohl pro věc samu přinést. Lze souhlasit s obecnou tezí žalobce, že správní orgány jsou povinny samy vyhledávat a opatřovat si důkazy a podklady pro svoje rozhodnutí. Nelze však z této teze současně dovodit, že i v případě, kdy správní orgány nemají žádné důvodné pochybnosti o skutkových zjištěních a o jejich právním posouzení, jsou povinny pokračovat v pořizování dalších důkazů a podkladových dokumentů v závislosti na vůli přestupce. K výsledku policistů by byl správní orgán povinen přistoupit jen tehdy, pokud by ve věci zůstávaly i nadále významné skutkové pochybnosti, respektive by skutková zjištění správních orgánů byla žalobcem rozumným způsobem zpochybněna.

Co se týče procesní hodnoty úředního záznamu, lze v tomto odkázat na bohatou a propracovanou judikaturu správních soudů. Význam úředního záznamu spočívá v přestupkovém řízení v tom, že na jeho základě si může správní orgán předběžně vyhodnotit význam případné svědecké výpovědi dané osoby z hlediska skutečností, které je třeba v konkrétním řízení o přestupku prokazovat. Úřední záznam doprovázený fotografickým materiálem má nesporně svou důkazní hodnotu, nota bene v situaci, kdy obsahuje skutečnosti odpovídající neopakovatelným a neodkladným úkonům (v daném případě fotodokumentace).

Krajský soud je proto toho názoru, že správní orgány pomocí citovaných důkazů zjistily skutkový stav věci, o němž neměly žádné důvodné pochybnosti, a prokázaly, že se žalobce dopustil přestupku. Stav bez důvodných pochybností lze vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku. Hodnotily-li správní orgány popsané důkazy jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti, mohly dospět k jedinému možnému logickému závěru, že žalobce neumístil ve vozidle nebo na vozidle na místě stanoveném prováděcím předpisem kvalifikovaným způsobem elektrický kupón. Výsledek svědků za situace, v níž žalobce nepodal k zatímní skutkové verzi případu ani žádná relevantní konkurující tvrzení, pak byl naprosto zbytečný (srov. obdobně rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35, www.nssoud.cz).

Ohledně překážky věci pravomocně rozhodnuté dospěl žalovaný správně k závěru, že pokud by přestupek i byl vyřešen na místě kontroly domluvou, nejedná se o takovouto překážku, neboť domluva v rámci blokového řízení (ust. §§ 84 – 86 zákona o přestupcích) není sankcí uloženou v přestupkovém řízení (srov. ust. § 11 zákona o přestupcích). V případě domluvy tak tak není vedeno žádné přestupkové řízení, a proto ani není založena překážka věci pravomocně rozhodnuté.

2) Způsob vylepení dálniční známky

Další žalobní námitka žalobce polemizuje s právním stanoviskem žalovaného, který se náležitě nevyrovnal především se zněním příslušného zákona a prováděcího předpisu, právní podklady však přesně nespecifikuje.

Zdejší soud k tomu konstatuje, že ze shromážděných podkladů pro zjištění stavu věci a následného rozhodnutí ze strany správního orgánu lze seznat, že žalobce se dopustil protiprávního jednání dle ust. § 42a odst. 2 písm. b) zákona o pozemních komunikacích ve spojení s ust. § 21e odst. 1 písm. a) citovaného zákona. Z pořízené fotodokumentace bylo prokázáno, že první díl kupónu byl nalepen přesněji specifikováno upevněn, nikoli jeho samolepicí vrstvou ale lepicí páskou a to směrem do vozidla čili obráceně, ačkoliv dle ust. § 2 odst. 4 vyhlášky Ministerstva dopravy č. 435/2012 Sb., v platném znění *musí být nalepen na vnitřní straně čirého skla předního okna motorového vozidla tak, aby byl dobře viditelný z vnější strany vozidla a to celou plochou na viditelném místě ve vozidle* (srov. ust. § 21e odst. 1 písm. a) zákona č. 17/1997 Sb., v platném znění) Samolepicí vrstva zajišťuje řádné přilepení kupónu na skle vozidla. Zákon nepřipouští jiný způsob nalepení elektronického kupónu. Dále dle ust. § 6 odst. 1 citovaného zákona, *údaj o registrační značce se vyplní na obou dílech kupónu v místech k tomu určených. Údaj se vyplní čitelně tak, aby nebyl běžným způsobem odstranitelný.* V daném případě oba díly kupónu byly vyplněny obyčejnou tužkou, žalobce sám při ústním jednání uvedl v protokole ze dne 12. 11. 2013, že tak učinil z důvodu plánované změny registrační značky. Tato argumentace však neobstojí, neboť z ust. § 6 odst. 2 vyhlášky MV č. 435/2012 Sb., v platném znění vyplývá, že *případná změna registrační značky vozidla nemá vliv na platnost kupónu.*

3) Porušení zásady legitimního očekávání

Tuto žalobní námitku uvedl žalobce v obecné rovině, konkretizovaná byla v rámci odvolací námitky, žalovaná se k ní zevrubně vyjádřila v odůvodnění napadeného rozhodnutí (srov. str. 4). Pokud se žalovaný vypořádal s odvolacími námitkami žalobce, obsahově shodnými s námitkami žalobními přiléhavou a vyčerpávající právní argumentací obsaženou v odůvodnění rozhodnutí, nemusí se soud již k věci duplicitně vyjadřovat, stačí na ni odkázat. Optikou tohoto náhledu nepokládal soud za nezbytné se podrobněji touto otázkou zabývat.

4) Hodnocení materiálního znaku přestupku

K otázce materiální stránky spáchaného přestupku soud uvádí, že dle ust. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích je nutné za přestupek považovat zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin. Soud se tedy ztotožňuje se žalobcem v tom, že pro trestnost jednání vykazujícího formální znaky přestupku je třeba, aby došlo také k naplnění jeho materiální stránky. Tento závěr vyplývá rovněž z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 17. 2. 2005, č. j. 7 As 18/2004-48, dostupný na www.nssoud.cz), podle něhož *„jsou správní orgány povinny zkoumat vždy, když rozhodují, zda určité jednání je přestupkem či nikoliv, také otázku, jestli došlo k naplnění obou znaků přestupku, tj. znaku formálního i znaku materiálního.“* Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, dostupného na www.nssoud.cz *„lze obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen*

nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.“

Ze spisového materiálu soud zjistil, že otázkou zda byl naplněn materiální znak přestupku, se zabývaly oba správní orgány z hlediska ust. § 2 odst. 1, § 3 a § 4 odst. 1 zákona o přestupcích. Způsob, jakým umístil žalobce dálniční kupón na vnitřní stranu předního skla motorového vozidla, nekoresponduje s citovanou platnou právní úpravou (srov. bod 2 rozsudku), lze tak s velkou mírou pravděpodobnosti usuzovat o možnosti další manipulaci s dálniční známkou, což je podtrženo i zjištěním, že oba díly dálničního kupónu byly vyplněny tužkou. Jako dlouholetý účastník silničního provozu (dle žalobce vyjádření najel cca 800 000 km bez nehody), držitel řidičského oprávnění, tak naplnil jak formální (zaviněné protiprávní jednání – vědět měl a mohl, že může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem) i materiální (ohrozil zájem společnosti, neboť jednání žalobce nelze označit za mimořádné či způsobilé snížit stupeň společenské nebezpečnosti činu pro společnost) znaky přestupku. V této souvislosti odkazuje soud i na citovaný rozsudek NSS, z něhož vyplývá, že formální znaky přestupkového jednání naplňují v běžných případech i znaky materiální.

Soud nepřisvědčil ani argumentaci žalobce, že nedošlo k ohrožení chráněného zájmu společnosti, jelikož v době silniční kontroly se prokázal zakoupeným aktuálním kupónem. Zákon o pozemních komunikacích obsahuje v ust. § 42a vícero skutkových podstat přestupků, přičemž objektem každého z nich je jiný chráněný zájem. Chráněným zájmem společnosti u přestupku podle ust. § 42a odst. 2 písm. b) zákona o pozemních komunikacích je zájem společnosti na tom, aby řidiči určitých motorových vozidel neužívali vybrané pozemní komunikace bez úhrady časového poplatku. Skutečnost, že žalobce v době silniční kontroly, měl uhrazen časový poplatek, jej nezbujuje odpovědnosti za přestupek podle ust. § 42a odst. 2 písm. b) citovaného zákona, tato otázka je totiž pro naplnění skutkové podstaty zcela nerozhodná.

5) Stanovení výše sankce a povinnosti uhrazení nákladů řízení

V návaznosti na výše uvedené přistoupil soud i k posouzení otázky, zda sankce a její výše byla uložena v souladu se zákonem. Při ukládání sankce za přestupek je nezbytné důsledně dodržovat především princip zákonnosti a s tím úzce související zásadu „nulla poena sine lege“, ze které vyplývá požadavek zákonné formy vyjádření druhů a výše sankce, podmínek a způsobu jejich ukládání, i hledisek pro vyměření sankce v konkrétním případě. Základním ustanovením, které taxativním způsobem vymezuje jednotlivé druhy sankcí, jež lze za přestupek uložit, je ust. § 11 odst. 1 zákona o přestupcích. Podmínky ukládání sankcí a konkrétní výši sankcí stanoví zákon o přestupcích v ust. § 13 až § 15, přičemž v souladu je vždy nezbytné respektovat odlišnosti dané jednotlivými speciálními zákony.

V souzené věci byla žalobci uložena sankce za jím spáchaný přestupek podle ust. § 42a odst. 7 písm. d) zákona o pozemních komunikacích, jež stanoví, že *pokuta do 100.000 Kč se uloží za přestupek podle odstavce 1 písm. m) a odstavce 2 a 3*. Z výše uvedeného je patrné, že požadavek nezbytného zmocnění k uložení tohoto typu sankce byl v daném případě splněn. Při ukládání sankce se správní orgán správně řídil ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích. Cílem sankce je preventivní a výchovné působení na účastníka řízení. Z těchto aspektů také vycházel žalovaný při určení výše postihu, jestliže objektivně zohlednil tzv. přitěžující a polehčující okolnosti, které blíže konkretizoval, sociální poměry jmenovaného (výši uváděného měsíčního příjmu a jeho studium). Lze tedy uzavřít, že potrestání žalobce v dolní

hranici sazby stanovené u daného přestupku bylo plně zdůvodněno. Domnívá-li se žalobce, že při stanovení výše sankce se mělo přihlížet k tomu, že nejčastěji uložená sankce za jízdu bez dálniční známky v blokovém řízení činí 500 Kč, že dálniční kupón zaplatil, pouze „nesprávně“ vylepil, je taková úvaha nesprávná. Lze mít za to, že úsudek správního orgánu, zda a v jaké míře má být spáchaný skutek sankcionován, byl uvážlivě veden osobností pachatele, jeho majetkovými a finančními poměry. Soud proto právní pochybení stran této žalobní námitky neshledal.

Povinnost žalobce uhradit náklady řízení se opírá o ust. § 1 odst. 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb., dle které *paušální částka nákladů řízení o přestupcích, kterou je povinen nahradit občan podle § 79 odst. 1 zákona, činí 1.000 Kč. je dána vyhláškou Ministerstva vnitra č. 231/1966 S. v platném znění.*

S ohledem na výše uvedené dospěl krajský soud k závěru, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, jakými úvahami se žalovaný řídil při utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci žalobce a proč popsany skutkový stav subsumoval pod zvolené právní normy. Žaloba proto dle ust. §78 odst. 7 s.ř.s. byla jako nedůvodná zamítnuta.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 11. června 2015

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová